

eget Ønske, i det sweiziske Pensionat, hvor hun mellem de høje Bjerge og i en skiftende Kreds af fordomsfri Veninder fandt Ro for sin Sjæl og Sundhed for sit sarte og med Aarene stedse mere ømfindtlige Legeme. Hun var hjemme i Sommermaanederne, naar Forældrene laa paa Landet, men længtes bort, saasnart den første Kulde og de første Tegn paa Vinterselskabelighed meldte sig. Men en Dag, — Jakobe gik den Gang i sit nittende Aar — næppe en Maaned efter, at hun sidst var rejst hjemmefra, modtog Forældrene et lidt forvirret Brev fra hende, hvori hun til deres Overraskelse midt imellem andre Ting meddelte, at hun tænkte saa smaat paa at forlade Pensionatet og vende tilbage til Hjemmet for stedse. Allerede et Par Dage efter kom et nyt Brev, der slog hendes snarlige Tilbagekomst fast, og næsten samtidig indløb et Telegram med Meddelelse om, at hun allerede befandt sig paa Hjemvejen og vilde indtræffe den følgende Dag.

Saa karakteristisk nu denne utaalmodige Iværksættelse af en fattet Beslutning var for hende, satte den dog Forældrene i nogen Uro. De anede, at der maatte være tilstødt hende et eller andet alvorligt. Fru Salomon betroede sin Mand, at der rimeligvis var en Kærlighedshistorie med i Spillet. Jakobe havde om Sommeren nogle Gange og med megen Varme omtalt en ung, sydtysk Advokat, en Søstersøn af Pensionatsejerinden, der